Buzul Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Buzul Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Parlak bir kış sabahı, Maya adında genç bir kâşif sarı şapkasını ve kırmızı atkısını giydi. Karın pırıldadığı, havanın taze ve yeni hissettirdiği yerlerde dolaşmayı severdi. Turkuaz paltosunun hazineler için büyük cepleri vardı ve büyüteci boynundaki bir ipe asılıydı. Bugün, minik hayvan ayak izlerinden oluşan bir izi takip ederek donmuş tepelere doğru yürüdü.

İz, bir evden daha yükseğe uzanan geniş, mavi bir buzula çıktı. Buz gövdesi soluk ve pürüzsüzdü; derin çatlaklar ve omuzlarında bir pelerin gibi duran kar yığınları vardı. Maya durdu ve baktı. Buzul yavaş ve sakin bir şekilde nefes alıyor gibiydi. 'Merhaba,' diye fısıldadı. Buz cevap vermedi, ama yumuşak, ay ışığı gibi gözleri açıldı ve ona sevgiyle baktı.

Yaşlı Buzul, buz çatlıyormuş gibi bir sesle konuştu. 'Küçük kâşif, hoş geldin. Nice kışlar boyunca gizli bir bahçeyi güvende tuttum.' Maya'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Bir bahçe mi? Buzun içinde mi?' diye sordu. Buzul yumuşakça gürledi. 'Yakından bak,' dedi. 'Hayat bir yolunu bulur.' Maya diz çöktü ve eldivenlerini soğuk, berrak yüzeye bastırdı.

Şeffaf buzun altında bir şey parıldadı. Maya yüzünü yaklaştırdı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Donmuş bahçede minik çiçekler açmıştı! Yaprakları başparmak tırnağından büyük değildi; pembe, mor, altın sarısı ve gök mavisi renklerde parlıyorlardı. Her çiçek bir mücevher gibi yumuşakça ışıldıyor, kenarlarında narin, buzlu bir pırıltı vardı. İnce, soluk yeşil saplar onları soğukta dimdik tutuyordu.

'Çok güzeller!' diye haykırdı Maya. Büyüteci çıkarıp minik yaprakları inceledi. 'Aşağıda nasıl hayatta kalıyorlar?' Yaşlı Buzul gülümsedi, buz sarkıtlarından sakalı sallandı. 'Küçükler ama güçlüler,' dedi. 'Buz onları korur, onlar da birbirlerini korur. Ama onları zararlardan koruyacak birine ihtiyaçları var.'

Maya başını salladı. 'Onları koruyacağım,' diye söz verdi. Sıcak rüzgârın sızabileceği bir buz çatlağı gördü. Çatlağı yumuşak karla doldurdu. Bahçenin kenarından keskin bir taşı uzaklaştırdı. Minik çiçekler ona doğru eğilir gibi oldu ve biraz daha parladı. 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı Yaşlı Buzul. 'İyilik, soğuktaki en sıcak şeydir.'

O günden sonra Maya her gün buzul bahçesini ziyaret etti. Işığı engelleyebilecek gevşek karı süpürdü. Tehlike olup olmadığını kontrol etti ve buzu temiz tuttu. Minik çiçekler, sanki merhaba der gibi yarı saydam yapraklarını salladı. Renkleri soğukta renkli mücevherler gibi parlıyordu. Maya onların koruyucusu olmaktan gurur duydu.

Bir öğleden sonra, şiddetli bir rüzgâr buza bir dal savurdu. Dal tam bahçenin üzerine düştü ve yumuşak ışığı engelledi. Maya çekti, asıldı ama dal çok ağırdı. 'Yardıma ihtiyacım var,' dedi. Yaşlı Buzul gürledi. 'Arkadaşlarını çağır,' diye önerdi. 'Birlikte daha güçlüsünüz.' Maya başını salladı ve onları çağırmak için eve koştu.

Kısa süre sonra Maya köyünden iki arkadaşıyla döndü. Dalı çekip ittiler ve sonunda dal yuvarlanıp gitti. Işık tekrar buzun üzerine döküldü ve minik çiçekler sevinçle parladı. 'Gördün mü?' dedi Yaşlı Buzul. 'Takım çalışması bahçeyi büyütür.' Maya gülümsedi, yuvarlak yanakları soğuktan pembeydi. Çiçekler her zamankinden daha parlak ışıldadı.

Ama ertesi sabah Maya endişe verici bir şey buldu. İnce bir su akıntısı buzun üzerinden süzülerek küçük bir oluk eritmişti. Alttaki çiçekler soluk görünüyordu. 'Buz inceliyor,' dedi Yaşlı Buzul yumuşak bir sesle. 'Onu korumalıyız.' Maya uzun uzun düşündü. Eldivenleriyle oluğun kenarına kar bastırdı ve arkadaşları boşluğu taze karla doldurmaya yardım etti.

Bütün gün çalıştılar; kar bastırdılar ve buzu düzelttiler. Akıntı yavaşladı, sonra durdu. Bahçe yeniden güvendeydi. Yaşlı Buzul uzun, mutlu bir iç çekti. 'İyi iş çıkardın, küçük kâşif,' dedi. 'Senin özenin sayesinde çiçekler açmaya devam edecek.' Maya'nın koyu kahverengi gözleri parladı. Kendini hiç bu kadar işe yarar hissetmemişti.

O akşam minik çiçekler şaşırtıcı bir şey yaptı. Giderek daha parlak ışıldamaya başladılar, buzun altına saçılmış bir avuç mücevher gibi. Işıkları buzulun yüzeyinde dans etti. 'Teşekkür ediyorlar,' diye fısıldadı Yaşlı Buzul. Maya yaklaşarak diz çöktü, büyüteci cebindeydi. 'Yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim,' dedi.

O günden sonra Maya sık sık ziyarete geldi. Buzul bahçesinin büyüyüşünü izledi. Yeni tomurcuklar belirdi, minik ve parlak. Yaşlı Buzul ona uzak buzlardaki başka bahçelerin hikâyelerini anlattı. 'Hayat şaşırtıcı yerlerde büyüyebilir,' dedi. 'Tek ihtiyacı biraz özen.' Maya başını salladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Mevsimler değişti ve kış yine geldi. Maya sarı şapkasını ve kırmızı atkısını giydi, donmuş dostlarını ziyaret etmeye hazırdı. Yaşlı Buzul onu sıcak bir gürlemeyle karşıladı. Buz çiçekleri mücevher renklerinde açtı, minik fenerler gibi parlıyordu. 'Tekrar hoş geldin,' dedi buzul. Maya gülümsedi, çilleri kırıştı. 'Seni özledim,' dedi.

Maya sözünü tuttu. Buzu ve çiçekleri zararlardan korudu ve onlar güçlü ve parlak bir şekilde açmaya devam etti. En küçük, en kırılgan şeylerin bile biri önem verdiğinde gelişebileceğini öğrendi. Ve hayatın en beklenmedik yerlerde büyüyebileceğini öğrendi. Kalbi, açan bir bahçe gibi doldu.

Şimdi, güneşte parlayan bir buzul gördüğünüzde Maya'yı ve gizli bahçesini düşünün. Belki, sadece belki, berrak buzun altında minik çiçekler açıyordur ve merhaba diyecek nazik bir kâşif bekliyordur. Yaşlı Buzul hâlâ onları koruyor, sabırlı ve sevgiyle. Maya da hâlâ sarı şapkası ve kırmızı atkısıyla ziyarete geliyor ve buzul bahçesinin büyüyüşünü izliyor.